

De woede-uitbarsting van Beth

CHRISTIAN FRASCELLA

DE WOEDE
UITBARSTING
VAN BETH

Vertaald door Henrieke Herber

moon

Lees ook van Christian Frascella:
Ik ben de sterkste
(winnaar van de Dioraphte Jongerenliteratuur Prijs)
Zeven kleine criminelen

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van
het Nederlands Letterenfonds



© 2011 Christian Frascella
Oorspronkelijke titel *La sfuriata di Bet*
Nederlandse vertaling © 2013 Henrieke Herber en Moon,
Amsterdam
Omslagbeeld Folio Images/Getty Images
Omslagontwerp Marry van Baar
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1552 4
NUR 285/302

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv



Dit boek is ook leverbaar als e-book
ISBN 978 90 488 1553 1

Ik heet Beth. Eigenlijk Elisabeth, maar liever Beth. Geen Betty. Betty vind ik walgelijk. Betty klinkt suf. Ik wil heel veel, maar suf klinken – dat nooit.

Het is één uur in de nacht en ik zit in een eetcafé in *Barriera di Milano*. Een wijk in Turijn die ‘Barrière van Milaan’ heet. Ik weet niet waarom. Misschien was er vroeger een of andere barrière tussen de twee steden. Iets uit de geschiedenis. Ik zal het eens een keer uitzoeken. Dan ga ik naar de bibliotheek en zoek ik het uit. Eerst vraag ik Matteo of hij het weet. ‘Matty, waarom heet Barriera di Milano Barriera di Milano?’

‘Goeie vraag.’ Hij leunt tegen de bar, kijkt me aan. Maar hij kijkt me niet aan zoals mannen me meestal aankijken. Jullie weten wel wat voor blik ik bedoel. Zo’n blik die inschat of je te versieren bent, en of het de moeite waard is. Nou, ik zeg meteen dat zo’n blik bij mij niet aanslaat. Ik ken ’m goed, en bij mij werkt hij niet. ‘Weet je dat ik dat niet weet, Beth?’

‘Ik weet het ook niet. Daarom vraag ik het.’

Hij glimlacht flauwtjes, een beetje verdrietig. Verdrietige mannen zijn vreemd. Terwijl zij alles bepalen, lukt het hun ook nog om verdrietig te zijn. En wij dan? Wat moeten wij dan wel niet?

‘Moet je morgen niet naar school?’ vraagt hij. Hij heeft slimme, blauwe ogen.

‘Ik kom m’n bed wel uit. Ik kom altijd m’n bed uit. Min of meer dan.’ Ik lach.

Hij lacht terug. ‘In welke klas zit je nu?’

‘Weer in de derde van het hoger onderwijs. Ben blijven zitten.’

Hij frons zijn wenkbrauwen. ‘Jammer. Had je dat verdiend?’

‘Ik denk dat ik het meeste wat me overkomt niet verdien.’

Hij knikt, alsof hij weet waarover ik het heb. En misschien weet hij dat ook wel. Hij maakt de bar schoon, met zijn onderarm veegt hij het zweet van zijn gezicht. Deze plek heet de Bright Bar. Mijn vader kwam hier altijd. Ook al was de eigenares in die tijd een oude vrouw met een chagrijnig gezicht.

‘Wat is er gebeurd met die oude vrouw die hier eerst stond?’

‘Ze heeft het aan mij overgedaan.’ Hij haalt zijn schouders op alsof hij ooit, lang geleden, veroordeeld is tot het beheer van de Bright Bar. Zonder andere keus.

De deurbel rinkelt en nog voordat ik me omdraai weet ik al wie er binnen zijn gekomen: Claudio Morino en Alberto Calvarese. Ze maken altijd enorm veel herrie.

‘Hoi Matty!’ zegt Alberto lachend en hij geeft een klap op de bar.

‘Hé Matty, hoe gaat het?’ vraagt Claudio hees, zijn huid zoals gewoonlijk bruinverbrand. Hij gaat minstens drie keer per week naar Coco Sun voor een zonnedouche. Zonnedouche is een ander woord voor idioot. Voor idiote mensen.

Matteo negeert hen min of meer, ik ook. Dat kost me geen enkele moeite.

‘Kijk, kijk,’ zegt Claudio en hij loopt op mijn tafeltje af. Hij vraagt terwijl hij zich omdraait naar zijn vriend: ‘Heb je gezien wie er is?’

Nu ziet Alberto me ook. ‘De nachtbraakster.’

Claudio maakt aanstalten om op de lege stoel naast me te gaan zitten. Ik schuif hem met mijn voet naar de tafel.

Hij fronsst zijn wenkbrauwen. Hij heeft lege ogen, hij heeft iets gerookt. 'Bedoel je daarmee dat je niet wilt dat ik bij je kom zitten, Beth?'

'Dat bedoel ik inderdaad.'

Alberto komt naast hem staan: hij heeft zwart, steil haar, tot op zijn schouders. Hij lijkt iets helderder. Lijkt. Ze dragen alle twee een zwarte leren jas, een spijkerbroek en laarzen. Voordat hij iets kan zeggen vraagt Matteo achter hen: 'Wat kan ik voor jullie inschenken?'

Alberto kijkt naar mijn glas. 'Wat drinkt zij?'

'Cola,' antwoord ik. 'Ik ga roesten van mensen die zich niet met hun eigen zaken bemoeien.'

Ze kijken elkaar perplex aan.

'Laat Beth met rust,' komt Matteo tussenbeide. 'Kom op, wat bestellen jullie?'

Maar Claudio houdt vol. 'Waarom doe je altijd zo irritant, schatje?'

'Irritant en schatje, dat zeg je maar tegen je zus,' antwoord ik. 'Die is eraan gewend.'

Hij verstrakt.

Alberto legt zijn hand op Claudio's schouder. 'Ach, laat dat kind toch...'

'Ja, laat me toch.'

Claudio zwaait met zijn vinger in de ruimte. Dat moet een waarschuwing voorstellen, of zoiets.

Ik sta op en leg het geld voor Matteo naast de kassa neer.

'Ga je, Beth?'

'Ik ga, doeg.'

Claudio kijkt me met half dichtgeknepen ogen aan, dat heeft hij vast bij *The Sopranos* gezien.

Ik steek een sigaret op, blaas uit in zijn richting en loop naar buiten.

Een stad kan 's nachts voelen als een warme deken, of als een koude muur die je tegenhoudt. Dat hangt af van hoe je die stad beleeft, en van wat je er doet. De keren dat je er iets doet zijn misschien niet eens de beste. Maar dan ben je in elk geval bezig.

Ik ben bezig, en ik doe wat ik kan. Het mag duidelijk zijn dat ik niet de wereld ben rondgetrokken en dat ik jullie niet kan vertellen of het hier beter is dan in Moskou en slechter dan in Parijs. Dat zijn steden die ik ken uit films, verder niet. Ooit was ik van plan om met een rugzak op te vertrekken en heel Europa door te liften, en daarna de rest van de wereld. Maar wat moet je in die rugzak stoppen? En hoe doe je het met geld? Ik vind meiden die zonder enig doel vertrekken. Iemand, ongetwijfeld een man, zal hen gebruiken, hun kwaad doen. En dan komen ze weer thuis met enorme littekens die ze zichzelf hadden kunnen besparen. En ik spreek trouwens geen talen. Mijn Engels is verschrikkelijk. Ik ben niet op m'n twaalfde begonnen met het vertalen van ladingen suffe liedjes, van The Doors of zo – als er één overgevaardeerde idioot in de geschiedenis van deze aarde bestaat dan is dat wel Jim Morrison. Van mensen die rondlopen in t-shirts met citaten of afbeeldingen van Jim Morrison erop krijg ik een maagzweer.

Niet dat ik liever de liedjes of het gezicht heb van een Italiaanse volkszanger als Gigi d'Alessio. Ik heb een klasgenote, Carmela heet ze, die je zelfs kan vertellen op welke data de baggernummers van die man zijn opgenomen. Soms laat ze ze horen op haar koptelefoon, vooral tijdens de wiskundeles van die bewusteloze kerel van een Crivelli, die niets hoort of niets wil horen. Zonder jou in de kou wat moet ik nou. Rot toch op. Ik heb ergens gelezen dat Gigi d'Alessio er trots op is dat hij zich in z'n eentje heeft opgewerkt. Dan denk ik: wat, hadden ze je dan ook nog moeten helpen?

Het is december maar ik heb alleen een trui en een dun jasje aan. Aan mijn voeten mijn gele Dr. Martens die geweldig uit de mode zijn. Ik heb het koud en als afleiding denk ik aan een broeierige avond toen ik zeven jaar was; ik had mijn vader met een smoes het berghok in gelokt en hem daar opgesloten omdat hij niet wilde dat ik een uitzending op tv zou zien over de terroristische aanslag op het station van Bologna. Het was 2 augustus, de zoveelste herdenking. Mijn vader zei dat ik nog niet behoefde te ontdekken hoe veel rottigs er in dit land was gebeurd zonder dat iemand ook maar iets had gedaan om een flard van de waarheid boven tafel te krijgen.

Mijn flatgebouw is anoniem. Zes verdiepingen, twee appartementen per verdieping. In totaal – inclusief de benedenverdieping – veertien gezinnen. Veel zijn er weggegaan, andere gekomen. Ons is het niet gelukt om weg te gaan, misschien hebben we er niet eens aan gedacht. Het is niet dat mensen staan te kwijlen om onze twee kamers te hebben, plus woonkamer en keuken. Er zijn buitenlanders gekomen. Roemenen en Noord-Afrikanen. Sommigen zijn luidruchtig – maar welke gezinnen maken er geen herrie? De in en in treurige, die misschien niet.

Mijn religie is: als je iets te zeggen hebt, zeg het dan. Als je daarbij moet schreeuwen, dan is dat kennelijk nodig. Zolang je maar geen geweld gaat gebruiken.

Ik ben niet bang voor buitenlanders, ook al begrijp ik hen vaak niet. Het Algerijnse gezin dat boven ons woont bestaat uit twee mannen en drie vrouwen. De vrouwen zijn druk in de keuken, maken elk moment van de dag het huis schoon, doen boodschappen bij de goedkope supermarkt, dragen een sluijer. Een van de vrouwen is oud en heeft zwarte tanden, hoogstwaarschijnlijk de oma. Dan is er de moeder, die heeft de meest donkere huid van de familie. En dan de dochter,

van een jaar of twintig, een zwijgzaam type, weerloos, zo'n vlinder die 's zomers weleens het huis binnen vliegt. De vader hoor ik meer dan dat ik hem zie. Hij oogt nors, maar lacht vaak. Hij lacht samen met zijn zoon, die Rashid of zo heet. Net zo fors als zijn vader, maar hij is nog maar een jongetje, twaalf of dertien misschien. Hij speelt de baas over zijn zus. Ik ben hen verschillende keren tegengekomen op de trap. Zij liep achter hem aan naar beneden, helemaal ingepakt, verstopt achter haar sluier. Hij wandelde met een kwade blik naar beneden, zijn voeten stevig op de treden neerplantend, alsof hij zijn ruimte afbakende en die ruimte voor niemand anders dan voor hem was. En hij sprak tegen haar in hun eigen taal, schreeuwde haast. En zij zei steeds iets als oké, oké, het leek wel een deuntje.

Ik zou dat kind graag eens door elkaar schudden. Tegen haar zeggen: 'Je bent geen pakezel of zo, zorg dat je met een klein beetje respect wordt behandeld!' Misschien zou ze tegen me zeggen dat ik me met mijn eigen zaken moet bemoeien, en dat ben ik ook van plan. Laat me dan met rust, oké? Dan denk ik niet eens aan jullie.

Dan zijn er de Roemenen. Twee gezinnen. Ze drinken en maken lawaai, spreken een paar woordjes Italiaans, en anders dan de Algerijnen zeggen ze gedag. Af en toe, op zonnige dagen, barbecueën ze op de binnenplaats. De mannen maken ruzie, duwen elkaar een beetje heen en weer, sluiten daarna weer vrede. De vrede van soortgenoten op vreemd grondgebied. Een ruwe solidariteit.

En ja hoor, daar heb je hem, bij het raam van het appartement op de benedenverdieping. Daar, achter het gordijn, het licht in zijn woonkamer gedempt. Hij wacht me op, zoals altijd.

Wie is hij?

Hij is de Gluurder.

Ik weet niet eens hoe hij eruitziet. Misschien is hij wel verlamd en zit hij de hele tijd voor het raam omdat hij niets anders kan. Maar, ik weet niet, ik denk dat ik dat wel gemerkt zou hebben, als dat zijn probleem was. Hij zou niet in z'n eentje kunnen wonen, bijvoorbeeld, en ik weet bijna zeker dat hij alleen woont.

Ik weet niets over hem. Dat het een hij is, heb ik afgeleid uit de onhandige manier waarop hij de gordijnen dichtdoet als ik eraan kom. Voor mannen zijn gordijnen een te ingewikkeld mechanisme, ze trekken in plaats van te schuiven. Maar ik heb het vooral afgeleid uit de manier waarop hij zijn ogen over me laat glijden, ook al heb ik hem nooit aangekeken. Een vrouw weet dat. Een opdringerige mannenblik raakt je meer dan een hand. Stel, je bent in de supermarkt en wilt weten hoeveel de melk in het onderste rek kost. Je kijkt om je heen en er is niemand. Om de prijs goed te lezen moet je vooroverbukken. En op dat moment voel je het, als een paar vingers die op je billen trommelen. Je draait je hoofd met een ruk om en daar is hij: de Man, opgedoken achter een kilo rijst vandaan, of van het plafond gestort, net op tijd om naar je kont te kijken terwijl jij gehoeft staat. Met een timing die alleen zij kunnen hebben, alsof ze elke beweging hebben geklokt, vanaf het wakker worden tot aan het loermoment. Hun leven gewijd aan het bepalen van het perfecte moment. Het zou grappig zijn als het niet ook zo irritant was.

Zoals bij de Gluurder.

Toen ik klein was woonde er in zijn huis een gelukkig stel dat twee kinderen kreeg. Op een bepaald moment liep dat mis, waarschijnlijk zijn ze elkaar gaan haten, bedriegen en beledigen, totdat ik hem zag vertrekken in de auto met de ene zoon en haar in een taxi met de andere zoon. Ieder een andere kant op. De verhuiswagen ertussenin.

Ik vind, als een man en een vrouw trouwen is het net alsof

ze in een storm naar buiten gaan met een paraplu die te klein is voor twee mensen, ze kunnen niet veel meer doen dan de schade beperkt houden.

Ik steek de sleutel in het slot. Zou hij door het spionnetje naar me kijken als ik langsloop? Ik stap de hal in, zie zijn voordeur. Ik steek mijn middelvinger naar hem op. Rot maar op, Gluurder, ik ben niet bang voor jou!

Ik heb de voordeur nog niet eens opengedaan, of mijn moeder komt haar slaapkamer uit.

Ze is in pyjama, loopt op blote voeten over de tegels.

‘Heb je wel gezien hoe laat het is, Beth?’ fluistert ze boos. Het gebruikelijke gezeik.

‘Ik was gewoon in het café op de hoek.’ Ik trek mijn jas uit, hang die op. ‘Zoals altijd.’

‘Had ik niet gezegd dat je daar niet meer naartoe mocht?’

‘Ja.’

‘En dus?’

‘Dus wat? Ik kom waar ik wil.’

‘Ik hou niet van dat café.’ Ze draait zich om naar de slaapkamer. Met die ogen van haar die hetzelfde zijn als de mijne – bruin, groot – controleert ze of hij nog slaapt.

‘Die wordt nog niet eens wakker van een complete fanfare, rustig maar.’

Ik stap mijn kamer binnen, ik weet al dat ze achter me aan komt. Inderdaad.

‘Zachtjes praten. En kijk me aan.’

Ik ga op mijn bed zitten. Ik kijk haar aan. ‘Wat wil je, ma? Ga toch slapen!’

‘Heb je gedronken?’

Ze denkt altijd dat ik drink, joints rook, in het rond neuk en winkels in brand steek. Ze heeft een vertekend beeld van me, dat komt door bepaalde tv-programma’s.

‘Ga slapen.’

Ze doet de schemerlamp op het nachtkastje aan en bekijkt me onderzoekend. Van onderaf gezien lijkt ze nog ouder. En ze is nog maar veertig, verdomme. Ik heb zo’n prachtige herinnering aan haar: ik ren haar tegemoet, we zijn in het park, het is zomer, ik ben een jaar of vijf; zij draagt een bloemetjesjurk, ze is slank, haar lippen zijn vol. Ze bukt zich om me op te vangen, en ik los in haar op.

‘Je kunt je niet altijd gedragen alsof je alles maar mag.’

‘En wat mag ik dan wel, leg eens uit.’

‘Je kunt niet alles doen wat je wilt!’ Haar stem breekt, wordt bijna gegons. Ze zoemt: ‘In elk geval niet zolang je niet meerderjarig bent!’

‘O, dus op mijn achttiende mag ik een geweer met een afgezaagde loop kopen?’

Dan volgt dat gebruikelijke moment waarop je merkt dat ze zich inhoudt, anders zou ze me een klap geven, of misschien een stomp. ‘Beth!’ sist ze.

‘Laat me maar, ma.’

Mijn kamer is steriel. Behalve een paar foto’s van mijn vader (aan zee, als jongen; op zijn eerste motor, met twee benen naar een kant; met mij bij opa en oma thuis) is er niets wat echt met mij te maken heeft.

‘Ik zou alleen graag willen weten met wie je omgaat, zo’n hele avond,’ begint ze weer. Ze heeft haar handen in haar zij gezet, als een sergeant die naar een ongehoorzame rekrut kijkt en staat te bedenken wat hij moet doen. ‘En wat je doet.’

‘Oké, wat is het vandaag, maandag? Op maandag klieder ik kerkmuren onder, beroof ik voorbijgangers, en deel ik bankjes met geile zwervers.’

Ze snuift, gaat rechtop staan en werpt me een dodelijke blik toe. ‘Ga nou niet bijdehand doen tegen mij, Beth!’ Deze keer heeft ze geschreeuwd.

Er klinkt gepiep van een bedspiraal, een zachte vloek, opnieuw gepiep, voetstappen in de gang. De omtrekken van Leonardo tekenen zich af op de drempel van mijn kamer. Hij heeft zijn bril opgezet, maar zijn wimpers plakken nog aan elkaar. Ook hij draagt een pyjamaatje, in hetzelfde patroon als dat van haar, alleen in theorie wat mannelijker.

Hij bekijkt ons.

Hij is een beetje dik, heeft een baard die bijna zijn neus in kruipt, gebogen schouders.

‘Daar heb je de cavalerie,’ zeg ik.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij met zware stem.

‘Neem haar alsjeblieft weer mee naar bed,’ adviseer ik, terwijl ik op mijn moeder wijs.

‘Hoe laat is het?’

Ze loopt naar hem toe. ‘Sorry,’ zegt ze.

Hij knikt, kijkt even rond. Dan zegt hij tegen mij: ‘Je hebt het alweer laat gemaakt.’

‘En?’ daag ik hem uit.

‘En je moet eens ophouden haar ongerust te maken.’ Hij praat altijd heel bedachtzaam, terwijl hij heel onhandig is in zijn manier van doen.

‘Zij begint zelf te ach’en en wee’en zodra het elf uur is. Dat is echt niet mijn schuld.’

Hij fronst zijn wenkbrauwen, hij snapt bijna nooit wat ik bedoel.

Mijn moeder zet een stap in mijn richting.

Hij houdt haar tegen. ‘Elena, kom op.’

‘Ja, Elena,’ zeg ik, ‘ga toch slapen, Elena.’

Ze barst uit: ‘Ik kan niet wachten tot je volwassen bent! En een baan vindt! En vertrekt!’

Ik sta op. ‘Ik ook niet. Als ik een baan vind ben ik zo snel mogelijk weg. Want ik ben al volwassen, mocht je dat nog niet gemerkt hebben!’

‘Ophouden jullie twee...’

‘Volwassen? Je wordt nooit volwassen, jij, nooit!’

‘Stil!’

‘En dit jaar blijf je weer zitten!’

‘Boeien!’

‘Je bent precies je vader!’

‘Beter!’

‘Maar die is er niet, hoe komt dat?’

Ze heeft me onder de gordel geraakt en ze weet het. Dus is het nu mijn beurt: ‘Omdat ik kleine meisjes vermoord, daarom willen jullie me niet in de buurt hebben!’

Zij verstijft. ‘Beth, wat...’ fluistert ze en ze legt haar hand op haar hart. Haar lip trilt. ‘Beth, je moet niet...’

Ik dacht dat ik haar pijn deed, maar ik voel het zelf nog erger. Een moment lang ben ik sprakeloos. Ik zou sorry tegen haar willen zeggen. Ik zou willen wegzinken.

‘Laten we allemaal gaan slapen, vooruit,’ fluistert Leonardo terwijl hij naar zijn voeten kijkt.

Mijn moeder wil iets zeggen. Dan draait ze zich om en loopt verdrietig de kamer uit. Met kleine, wankele stappen.

Leonardo strijkt over zijn baard. ‘Welterusten,’ zegt hij en hij trekt zachtjes de deur dicht.

Ik doe het licht uit en ga midden in de kamer op de vloer zitten.

Het is een halfuur later en ik zit er nog steeds. Ik heb idioot gedaan. Gemeen.

Daarom weet ik bijna zeker dat ze vanavond niet komen.

Dat heb ik gemerkt: als ik iets doe wat niet goed is voor mezelf of voor anderen, als ik iemand kwaad doe, verschijnen ze niet, of pas na een hele tijd. En ik kan niet slapen of ik slaap heel slecht als ik ze niet zie.

Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, ik heb het eigenlijk

ook nooit aan iemand verteld: ze zouden me voor gek verslijten, rijp voor een dwangbuis, de isoleercel. Behalve als zij ze zelf ook zouden zien, natuurlijk. Ik heb vaak de neiging gehad om ze aan iemand te laten zien. Aan mijn moeder, bijvoorbeeld. Maar het is een kwestie van magie, magie die zou verdwijnen als ik me zou realiseren dat de lichtgevende bol- len alleen maar een hallucinatie zijn.

Ik weet niet hoe ze zijn begonnen. Op een nacht, ik was twaalf, zat ik op mijn bed. Ik kon niet slapen, ik geloof zelfs dat ik huilde. Ik voelde een sterke rilling langs mijn rug en jeuk aan mijn handen. Prettige jeuk. Ik zat in het donker, ik probeerde te kijken naar de binnenkant van mijn handen die jeukte en jeukte, alsof er heel fijne regendruppels tegen mijn huid tikten. In een opwelling wreef ik mijn handpalmen over elkaar. En er ging nog een rilling over mijn rug.

Ik bewoog mijn handen uit elkaar en uit het niets, ik kan het echt niet op een andere manier zeggen... uit het niets verscheen er een lichtgevende bol.

Klein, met een doorsnede van niet meer dan een paar centimeter, fluorescerend, warm, kneedbaar: hij maakte zich van me los en steeg op, zachtjes, draaiend om zijn as, zonder geluid te maken. Ter hoogte van mijn ogen bleef hij even hangen, alsof hij zich wilde laten bewonderen.

Ik wist niet of ik moest schreeuwen of lachen, ik wist niet wat het was. En ook nu nog, vijf jaar na de eerste 'verschijning', weet ik niet of ik moet schreeuwen of lachen, en wat het voor iets kan zijn. Ik heb in boeken gezocht, op internet. Niets. Alleen gevallen van boeren op het platteland die 's ochtends tijdens hun werk kleine lichtgevende bolletjes om zich heen zagen – maar vaak na een nacht stevig door- drinken. Of astronauten die beweren dat ze ze hebben gezien in de ruimte, maar veel groter en misschien te verklaren als natuurkundige verschijnselen, zoals het sint-elmsvuur in de

dampkring. Het heeft er niets mee te maken, maar tijdens mijn onderzoek heb ik gelezen dat een vent in Nieuw-Zeeland 's nachts wasberen ziet die op spenen sabbelen, overal wasberen en spenen, en dan schreeuwt en lacht hij totdat hij tot bedaren wordt gebracht. Het maakt niet uit dat ik net zo gek ben als hij, als de bollen maar terugkomen.

Ik zeg 'de bollen', meervoud, omdat er die keer, toen de eerste vanaf ooghoogte omhoog zweefde naar het plafond, opeens een tweede verscheen, net zo groot en met dezelfde kleur als de eerste. Ook die bleef op tien centimeter van mijn neus hangen en steeg daarna verder op. Om vervolgens ik weet niet waarheen te verdwijnen, net als de eerste... terwijl er alweer een derde tussen mijn handen tevoorschijn kwam, hetzelfde wonder verrichtte en de andere twee achternaging.

Tientallen lichtgevende bollen.

De hele nacht door, en heel veel nachten erna.

Nooit overdag. Nooit met andere mensen erbij. En nooit ergens anders dan op mijn kamer. De weinige keren dat ik niet daar slaap voel ik geen enkele rilling, niets van jeuk: ze komen niet.

En ze komen ook niet – dat heb ik me pas in de loop der tijd gerealiseerd – als ik overdag iets heb gedaan of gezegd wat te maken heeft met Martina.

Vannacht zit ik op ze te wachten, maar er komt niets. Niets maar dan ook niets. Dan heb ik pas echt door dat het een rot-dag is geweest.

De wekker gaat. Het is al zeven uur, ik heb met mijn kleren aan geslapen. Heel vaag herinner ik me dat ik mijn Dr. Martens heb uitgetrokken en op bed ben gestort.

Als 's ochtends de wekker gaat denk ik altijd aan de Revolutie.

Dan denk ik dat er ergens in de stad opstand is uitgebroken, van jongeren, wachtgelders, misbruikten, van mensen die het niet meer aankunnen. Mensen van onze tijd die protesteren tegen misstanden op school, in de fabriek, bij de krant, overal. Dan droom ik dat ik voor het raam ga staan en getuige ben van het oproer van complete generaties. Mensen die rennen, slogans en spandoeken, iemand die in de megafon belangrijke en ware dingen roept. Een vreedzame, collectieve transformatie.

Politieagenten, ME'ers die schoorvoetend en verbaasd de wapens neerleggen en de duizenden en duizenden opstandelingen aan zich voorbij laten trekken. En langs de ongewapende agenten lopen, vastberaden, trots, boos maar niet agressief, al die mensen met hun terechte eisen. Overal klinkt muziek, de stegen dreunen van de voetstappen van de Revolutie, de instituten wankelen...

Maar als ik opsta en de gordijnen openschuif, is alles nog net als gisteren. Auto's, scooters, kerstversiering, geklets aan de bar, de *Gazzetta dello Sport*, vrouwen die de slaapkamers

luchten. Een eindeloze, ontvucherende minuut lang word ik overspoeld door totale angst. En dan is het alweer tijd om iets gewoons te doen.

Ik douche even snel, ik heb geen zin in lange make-up-sessies, ik trek een stretchbroek aan, een donkere trui, nep-Adidas die ik leuk vind juist omdat ze nep zijn. Ik werp een vluchtige blik in de spiegel: gelukkig heb ik kort haar, anders zou ik nu nog niet eens op de helft van het hele gebeuren zijn. Dan loop ik de badkamer uit en moet ik wel naar de keuken.

Leonardo zit aan tafel, hij sopt een koekje in zijn melk, er loopt een witte druppel langs zijn baard die vervolgens verdwijnt in die wirwar van stugge haren en de komende lente wel weer zal opduiken als het tijd voor ontbossing is.

Hij draagt een van zijn drie grijze bankmedewerkerpakken, zijn stropdas is een groenige tong die vertrekt vanuit het bos onder zijn kin, een klein stukje afdaalt door de vallei van zijn maag en gedesoriënteerd opklimt over de helling van zijn buik.

Ook mijn moeder is in kantooruniform: licht bloesje, donker truitje zonder kraag, panty, zwarte rok tot op de kuit, lage hakken. Ze staat op de koffie te letten.

‘Hallo,’ zeg ik.

Ze kijken naar me. Er hangt een gespannen stilte.

‘Goedemorgen,’ zegt hij uiteindelijk.

Maar mijn moeder zegt niets, ze zet nog een kopje klaar naast het hare.

Leonardo schuift de stoel naast hem naar achteren en zegt: ‘Welke vakken heb je vandaag?’ Hij probeert te glimlachen.

Ik blijf staan, ik zeg het eerste wat in me opkomt, wiskunde en Engels, de koffie pruttelt.

Zij schenkt een beetje voor zichzelf en iets meer voor mij in.

Ik houd van hete koffie, daarom drink ik mijn kopje in één teug leeg, mijn blik houd ik omlaag gericht.

Mijn moeder gaat op de stoel zitten die hij voor mij had klaargezet, pakt haar kopje, kijkt naar buiten. 'Het is mistig,' zegt ze met een zucht.

Op de trap kom ik Rashid en zijn zus tegen.

Hij heeft een gezwollen gezicht, ziet er slaperig uit.

'Hoe gaat het?' vraag ik het meisje.

'Slecht,' antwoordt hij. 'Het is koud en ik heb slaap.'

Het meisje knikt onder haar sluier.

'Weet je dat ik niet eens weet hoe jij heet?' beken ik haar.

'Dat maakt toch niet uit!' oordeelt Rashid met de stem van een jochie dat de strenge man uithangt.

'Dat maakt mij wel uit,' houd ik vol. Wat een eikeltje!

We zijn vlak bij de voordeur.

Ze kijkt alsof ze niet eens heeft begrepen wat haar broer en ik tegen elkaar hebben gezegd.

'Ze heeft geen Italiaanse vriendinnen nodig,' zegt hij, en hij doet de voordeur open. 'Ze heeft helemaal geen vriendinnen nodig.' Natuurlijk stapt hij als eerste naar buiten. Hij slaakt een paar gesmoorde kreten.

'Rottige kou!' roept hij naar mij, alsof hij een vertaling levert of mij de schuld geeft van het klimaat. 'Shitmist!'

'En hoe weet jij nou dat ze geen vriendinnen nodig heeft?'

'Ze heeft haar moeder. Ze heeft haar oma. Ze heeft ze niet nodig. Oké?'

En weer zou ik het meisje door elkaar willen schudden en zeggen: 'Word toch wakker, je bent vrij!' Maar haar passiviteit maakt me nerveus en houdt me tegen.

Dus zeg ik tegen Rashid: 'Als ik met je zus praat, praat ik met je zus. Niet met jou, niet met je oma, niet met je moeder.'

Rashid lijkt er even over na te denken, zijn bossige wenk-

brauwen komen gezellig bij elkaar boven zijn peinzende blik. 'Ik vind dat je je met je eigen zaken moet bemoeien,' besluit hij uiteindelijk. Hij snauwt het meisje iets toe. Ze loopt achter hem aan. Dan zie ik pas dat ze het rugzakje van haar broer in haar hand heeft, ze draagt het alsof ze zijn kameel is.

Ik zeg tegen Rashid: 'En ik vind dat je moet oprotten.'

Hij zegt iets terug wat niets anders kan zijn dan een beleddiging in zijn eigen taal. Hij wenkt zijn zus, ze gehoorzaamt, maar niet direct, ze aarzelt een moment. Dan loopt ze achter hem aan.

Als we in een film zaten, zou je nu de volgende dingen verwachten: het westerse meisje ontruikt haar vriendin aan het lot van slavin van de man, zegt dat ze haar sluier af moet doen, maakt haar gezicht op, geeft haar haar spijkerbroek en haar nep-Adidas, het meisje vertrekt van huis, vindt een baan, misschien wel als verkoopster in een kledingzaak, en wordt vanwege haar betoverende exotische schoonheid ontdekt door een fotograaf, de westerse vriendin gaat met haar mee naar de fotograaf voor een sessie, de moslima komt op alle modetijdschriften te staan, ze gaat modeshows lopen, wordt topmodel, ze verlooft zich met de fotograaf en aan het eind van de film, als ze de prijs van beste fotomodel ooit pakt, bedankt ze haar westerse vriendin, nodigt haar uit op het podium en de twee omhelzen elkaar huilend en gelukkig terwijl de fotografen flitsen.

Dan volgt de aftiteling van een film die wat mij betreft nooit gemaakt gaat worden.

Ik wil alleen maar dat het wat beter gaat met dat meisje. Maar misschien gaat het wel geweldig.

We dobberen rond in de mist. Ik heb het gevoel dat ik geplet word door de mensen die staan te duwen in de bus. Ik ont-

dek een paar leerlingen van mijn school. Het stinkt naar rugzakjes. De buschauffeur remt voor een rood licht dat hij in de mist aangezien moet hebben voor felroze, ik word als een weerbarstige haarlok nu eens de ene, dan weer de andere kant op geduwd, ik trap op een voet en een andere voet trapt op mijn enkel, ik zie mezelf al in het gips in het ziekenhuis terwijl Leonardo beleefd aanschuift in de rij op het kantoor van de vervoersmaatschappij om te informeren tegen wie en hoe hij een klacht moet indienen als een mannenhand me, voordat ik over de incheckmachine stort, bij mijn elleboog grijpt. Heel even bedenk ik dat het mooi is om te voelen dat je leeft en zonder pardon door een man overeind wordt gehouden, maar dan herinner ik me dat ik geen behoefte heb aan iemand die zich met me bemoeit, al helemaal geen lid van de andere sekse die op dit moment zal verwachten: a) dat hij wordt bedankt; b) dat hij als dapper wordt beschouwd; c) dat hij wordt bewonderd om zijn timing en de manier waarop hij zijn fenomenale ingreep heeft uitgevoerd.

Dus wil ik me omdraaien en voorkomen dat ik deze man ook maar enige vorm van tevredenheid gun, als ik een zachte vrouwenstem hoor zeggen: 'Beet!' en haar hoor lachen als ze mijn elleboog loslaat.

Ik bekijk haar verbaasd en ik verbaas me nog meer als ik zie dat voor me een musje staat van een meter vijftig, met een schokkend mager gezicht, dat een beetje beschaamd met haar ogen knippert en vraagt: 'Alles oké, sterretje?'

Het duurt even voordat ik antwoord geef, een deel van mij is teleurgesteld dat ik niet in de aanval hoef. 'Ja, dank je wel.'

'Geen dank, sterretje.'

Dan bekijk ik haar wat beter en zie ik dat de knopen van haar dikke winterjas strak staan ter hoogte van haar buik. Ze is zes, zeven maanden zwanger.